

ХЕНРИ КАТНЪР, КЕТРИН МУР

СТЪКЛЕНАТА КАСИЧКА

Превод от английски: Иван Златарски, 1979

chitanka.info

Открадваха диамантите на Балард, докато успееше да произведе нови. Застрахователните компании отдавна се бяха отказали да поемат големия риск. Частните детективски бюра предлагаха с готовност услугите си срещу високо възнаграждение, но тъй като диамантите неизменно изчезваха, подобна мярка означаваше само допълнителни разходи. Повече не можеше да се издържа. Бъдещето на Балард зависеше от диамантите, а цената на камъните се повишаваше обратно пропорционално на количеството и достъпността им. При сегашното темпо на кражбите след около десет години чистите синьо-бели диаманти щяха да бъдат просто безценни.

— И затова единственото нещо, от което имам нужда, е абсолютната сигурност — продължи мисълта си Балард, отшивайки от пitiето. Той погледна през масата Джо Гънтър, който само се усмихваше.

— Това е ясно! — каза Гънтър. — И какво следва?

— Ти си техник. Измисли нещо. За какво ти плащам?

— Плащаш ми, за да правя диаманти и да не казвам на никого, че мога да ги правя.

— Ненавиждам мързеливите хора — отбеляза Балард. — Ти завърши образованието си с отличие през 1990 година. Какво направи оттогава?

— Практикувах хедонизъм — отговори Гънтър. — Защо да се напрягам, когато мога да имам всичко, което искам, само като правя диаманти за тебе? Всъщност, какво иска човек? Сигурност, свобода и възможност да задоволява капризите си. Аз го получих! И то само с откриването на формулата на философския камък. Жалко, че Кейн така и не успя да се досети за потенциалните възможности на патента си. Жалко, разбира се, за него, а добре за мен.

— Млъкни! — тихо каза Балард.

Гънтър се усмихна и огледа огромната трапезария.

— Защо? Никой не може да ни чуе.

Той вече беше леко пиян. Кичур черна коса закриваше челото му, а слабото му лице имаше леко подигравателен израз.

— И освен това — продължи той мисълта си, — искам да говоря! Това ми помага да осъзная, че приличам на тебе — нещо твърде приятно.

Гънтър отпи от брендито си.

— Аз съм хедонист и имам висок коефициент на интелигентност. Когато завърших, потърсих най-добрая начин да издържам Джо Гънтър, без да работя. Създаването на нещо стъпка по стъпка е просто губене на време. Най-добрата система е да откриеш готова структура и да добавиш нещо свое към нея. Това ме насочи към Патентното бюро. Прекарах две години, ровейки се в архивите за някой по-ценен боклук. Намерих го във формулата на Кейн. Той просто не е подозирал какво е открыл — мислел си е, че това е термодинамична теория. И никога не е предполагал, че може да получи диаманти чрез леко развитие на идеята. И така — завърши Гънтър, — цели двадесет години тази формула стоя погребана в Патентното бюро и аз я намерих. И ти я продадох при условие да си държа устата затворена и да оставя света да се заблуждава, че диамантите ти са истински.

— Свърши ли? — попита Балард.

— Да.

— Кажи ми, защо повтаряш всичко това така често?

— За да ти припомням — отбеляза Гънтър. — Ти би ме убил, ако смееше. Тогава, мислиш си ти тайната, ти ще бъде запазена със сигурност. Знам, че си способен да ме убиеш, но това ще бъде грешка. Когато изчезна или „случайно“ умра, формулата ще стане публична и всеки ще може да прави диаманти. Тогава накъде?

Балард размърда масивното си тяло и с полупрятворени очи сключи ръце зад врата си. Той наблюдаваше Гънтър със студен поглед.

— Това е симбиоза — промълви той. — Ти ще мълчиш, защото и твоето бъдеще е в диамантите — кредити, валута, акции — всичко това губи стойността си при настоящите икономически условия. Но не и диамантите — те са редки и аз искам да останат такива. Ето защо кражбите трябва да престанат!

— Ако някой построи сейф, веднага се намира друг, който да иска да го отвори. Ти знаеш тази история: някой някога открил комбинационната ключалка; веднага друг намерил отговора — вслушване в прещракването на щифтовете й. Направили ги почти безшумни, но тогава крадците започнали да използват слушалка. Като противодействие била създадена часовниковата ключалка, но тя пък не била в състояние да се противопостави на нитроглициерина. Започнали да използват по-яки метали и сейзовете станали почти херметични. О кей — терmit!

— Може да се създаде съвършен сейф! — прекъсна го Балард.

— Как?

— Има два подхода: първият — заключване на диамантите в абсолютно неразбиваем сейф.

— Такъв не съществува! — уморено каза Гънтьр.

— Вторият — невъзмутимо продължи Балард, — е да се оставят диамантите на открито и да се охраняват от хора, които да не снемат поглед от тях.

— Ти опита това, но нищо не излезе — веднъж хората ти бяха приспани с газ, а вторият път крадецът проникна дегизиран като твоя детектив.

Балард си взе една маслинка.

— Когато бях малък, имах стъклена касичка, оформена като прасенце. Можех да виждам монетите, но не можех да ги взема, без да счупя прасенцето. Ето, това искам! Само с едно допълнение — прасенцето да може да бяга.

Погледът на Гънтьр изведнъж изтрезня.

— Е, и?

— „Прасенце“, което да може да се използва за самосъхранение. Такова, което да е специалист в умението да се бяга... Животните, особено тревопасните, правят това. Имало някаква африканска антилопа, която реагирала на движенията, преди да са направени. Ето това е по-добро от просто бързата реакция!

— Ти говориш за робот! — възклика Гънтьр.

— Да. Хората от „Метълмен“ ще ни направят един по поръчка с електронен мозък. Седемфутов робот, напълнен с диаманти, които искам да се виждат, и настроен така, че да отбягва всекиго. Разумен робот.

Гънтьр потри брада.

— Чудесно! Но тук има подробности. Интелектът следва да е ограничен. „Метълмен“ прави роботи дори и с човешки възможности, но те имат големината на жилищен блок. Изобщо, мобилността намалява с увеличаване на интелекта. Все още не е намерен добър заместител на колоидния човешкия мозък. Все пак... — той замислено разглеждаше ноктите си. — Да! Може да стане. Роботът трябва да има една единствена способност — самосъхранението. Той трябва да е в

състояние да дава логически решения на тази база и това е единственото, което му е необходимо.

— Достатъчно ли е?

— Да, защото роботът е логичен. Ти можеш да примамиш, да речем, тигър в капан — той чува хайката зад него и бяга. За него това е единствената опасност, докато падне в изкопаната пред него дупка. Лисицата е по-умна — тя е в състояние да мисли както за опасността пред нея, така и за заплахата зад нея. Ето, така и роботът няма да бяга панически и сляпо. Ако го насочват към задънена улица, той ще използва логиката си, за да се попита какво би могло да го очаква.

— И ще избяга ли?

— Той ще има мигновена реакция — електронните мозъци мислят много бързо, Брус. Хм, ти ми постави наистина добра задача, но мисля, че ще я решаваш.

Балард сви рамене.

— Ти знаеш, че обичам показността. Като дете имах ужасен комплекс за малоценност и сега компенсирам това. Защо мислиш построих този замък? За да се покажа на света. Необходима ми е цяла армия от слуги, за да го поддържам. Всъщност най-лошото, което бих могъл да си представя, това е да си нищожество. Но ние се отвличаме! Кажи ми нещо по-конкретно за робота.

— Ти изказа изискванията си и ги сумира. Резултатът е натъпкан с диаманти робот, който да е в състояние да бяга. — Гънтър се поколеба. — Но просто бягане не е достатъчно. Необходимо е отбягване — самосъхранение. Освен това понякога нападението е най-добрата защита. Роботът трябва да бяга, докато това е възможно и логично, а след това да опита спасение по други начини.

— Добре! — каза Балард, изтривайки устните си със салфетка.

Гънтър стана.

— Виждаш ли, Брус... — поколеба се той, — аз не мисля, че подписвам смъртната си присъда. Ако имаш подобен робот, аз няма да ти трябвам, за да правя повече диаманти. В него ще има достатъчно, за да те обезпечат, докато си жив. И естествено, ако ме убиеш, твоят диамантен монопол е сигурен, тъй като никой друг освен мене, не може да ги прави. Както и да е, имай предвид, че аз няма да направя робота, без да взема специални мерки. Освен това формулата в

Патентното бюро не е регистрирана на името на Кейн, а и принципът не е съвсем термодинамичен.

— Естествено — въздъхна Балард. — Вече проверих това. Номерът на патента е твоя тайна.

— И аз съм в безопасност, докато тайната е моя. А тя ще бъде моя, докато умра. Тогава ще бъде публикувана открито и подозренията на много хора ще бъдат потвърдени. Вероятно си чул широко разпространения слух, че диамантите ти са изкуствени, но никой не може да го докаже. А аз познавам един, който с удоволствие би го направил.

— Фулкс ли имаш предвид?

— Да, Барни Фулкс от „Меркънтайл Елойс“. Той те мрази точно толкова, колкото и ти него. Но ти в момента си по-сilen... засега. Да, Барни Фулкс с удоволствие би те смачкал — многозначително завърши Гънтър.

— Заемай се с робота! — каза Балард, надигайки се от стола. — И гледай да приключиш с него преди да е станала поредната кражба.

Гънтър се усмихна сардонично. Балард не се усмихваше, но очите му бяха присвити. И двамата се разбираха великолепно — това вероятно беше причината да са все още живи...

... — Казваш, „Метълмен“? — попита Барни Фулкс помощника си Дейндърфийлд. — И правят напълнен с диаманти робот за Балард, така ли? И изглеждал страшно?

Дейндърфийлд не казваше нищо, тъй като въпросите бяха риторични.

— И колко е голям? — любопитствуващ Фулкс.

— Около седем фута.

— И бил добре натъпкан? — Фулкс се надигна от масата и възбудено закрачи из стаята. Той беше червенокос, започващ да оплещивява дребен човечец, с набръчкано лице, приличащо на заловен плъх.

— Добре! — не изчака той отговора. — Подгответай тогава настъплението. Искам ежедневно да ме информираш. Освен това искам подготовката да бъде всестранна — трябва да се нахвърлим

върху Балард от всички посоки, когато дойде най-подходящият момент.

Дейнджърфийлд продължаваше да мълчи, но веждите му удивено се повдигаха върху безизразното му жълтеникаво лице.

Фулкс разгорещено продължаваше:

— Когато по-рано го притискахме, той винаги се измъкваше с акции, заеми, кредита или допълнителни количества диаманти. Но сега никоя застрахователна компания няма да му помогне. Запасите му от диаманти също така не са неизтощими, освен ако не са изкуствени. Но ако са, за него ще бъде още по-трудно да получи заем. Разбираш ли?

Дейнджърфийлд малко недоверчиво поклати глава.

— Вероятно в работа ще има доста диаманти. Естествено, ще го откраднат и тогава ще дойде моментът да ударим ние.

— О кей! — каза Фулкс. — Всичко това може да не е достатъчно. Поне досега не беше. В тази игра номерът е да удриш, докато стената се пропука. Трябва най-сетне да успеем. Трябва да опитваме, защото ако веднъж го заловим неподготвен, той е свършен. Затова подготви офанзивата — стоки, акции, руда — всичко! Трябва да го принудим да купува, докато може да покрива разликата в курсовете. Естествено, ще трябва да помислим и за нашата безопасност. Предложи на момчетата премия...

... Работът, естествено, беше лишен от пол, но създаваше впечатление на мъж. Нито Балард, нито Гънтър използваха среден род по отношение на него. „Метълмен“, както обикновено се бяха справили задоволително със задачата и сега Гънтър внасяше своите подобрения.

В крайна сметка, Аргус пристигна в замъка за окончателно донастроиване. Твърде изненадващо, работът не беше вулгарно показен. Той беше функционален, висок, симетричен и целият напълнен с диаманти. Неговата обвивка беше цялата от злато. Фигурата му наподобяваше въоръжен рицар, висок седем фута, с ризница от светло злато, златни ръкави и ръкавици, които изглеждаха малко груби, но притежаваха забележително чувствителни датчици. На мястото на очите той имаше диамантени лещи, специално подбрани заради оптичните им свойства.

Това беше една ослепително красива митична фигура и не случайно Балард го нарече Аргус. Но на светлина роботът приличаше повече на Аполон, отколкото на Аргус. Това беше бог, слязъл на Земята.

Гънтьр се изпоти с настройката. Той работеше на базата на психограмите на същества, които летяха. Автоматичните реакции трябваше да бъдат блокирани в случаите, когато ставаше необходимо да се намеси интелектът — интелект, основан на инстинкта да се бяга от опасността. Основният мотив беше самосъхранението и роботът го притежаваше в достатъчна степен.

— И така, зареди ли маршрута на обхода? — попита Балард.

— Да. Два пъти в денонощието той ще прави обиколка на замъка. Роботът не може да напуска замъка. Ако крадците биха били в състояние да го примамят навън, то те вероятно биха били в състояние да го заловят в капан, от който да не може да се избяга. Но дори и да превземат замъка, няма да могат да го задържат достатъчно дълго, за да го обездвижат. Освен това междувременно ще се задействуват и алармените ти инсталации. Аргус ще прави две обиколки — една следобед и една сутрин, за да го видят гостите. Ако забележи опасност по маршрута, ще вземе съответни мерки.

Балард опира диамантите по ризницата на робота.

— И все пак, не съм сигурен в случай на нападение.

— Диамантите са добре набити. Те издържат на висока температура. А под златната плоча има касета, която е огнеупорна и киселиноустойчива — не за много дълго, но за достатъчно време, за да се даде шанс на Аргус да избяга. Трикът е в това, че той не може да бъде обездвижен за толкова дълго време, че да бъде разрушен. Ти би могъл да използваш огнепръскачка, но за по-малко от секунда ще се изплъзне.

— Ако може! А какво ще прави, ако бъде обграден?

— Той ще се опитва да не допусне това. А електронният му мозък е добър. Брус, това е мислеща машина с една цел — самосъхранението.

— Хм...

— Освен това, той е силен — каза Гънтьр. — Не забравяй това! Той може да разкъса метал. Не е всемогъщ — ако беше, нямаше да е подвижен; подчинен е на всички физически закони, но може да се

приспособява към обстановката и е много трудно уязвим. Всъщност ние сме единствените, които можем да го спираме.

— Това е добре...

— Предлагам да започваме. Работът е готов! — и Гънтър издърпа един висящ проводник от златния шлем. — След няколко секунди ще се включи автоматичната система. Ето...

Огромната фигура се раздвижи и с леки и плавни движения се отдалечи с непостижима бързина. След това замря отново.

— Ние бяхме прекалено наблизо — обясни Гънтър с пресъхнали устни. — Той реагира на мозъчната ни активност. Ето, Балард, наслаждавай се на новата си стъклена касичка.

Лека усмивка изкриви устните на Балард.

— Да-а... Да опитаме!

Той направи няколко крачки към робота. Спокойно Аргус се отдалечи.

— Пробвай с кодовата комбинация — предложи Гънтър.

Тихо, почти шепнейки, Балард произнесе:

— „Не всичко, което блести, е златно!“ — и отново се приближи към робота, но той безшумно му се изпълзна в отдалечения ъгъл. Преди Балард да каже нещо, Гънтър обясни:

— Необходимо е да произнесеш комбинацията по-силно.

— Ами ако някой я чуе? Тогава...

— Какво тогава? Ще смениш кодовата фраза, а когато правиш това, ти можеш да се приближи достащично близо, за да я прошепнеш.

— „Не всичко, което блести, е златно!“ — повиши тон Балард и когато се приближи към робота, гигантската фигура остана неподвижна.

Балард натисна едно скрито бутонче в златния шлем и прошепна: „Очите му бяха като перли“. Той докосна бутончето отново и работът веднага се отдалечи.

— Аха!... Добре работи! — със задоволство отбеляза Балард.

— Все пак, не използвай подобни очевидни комбинации — предложи Гънтър. — Представи си, че някой от гостите ти започне да цитира Шекспир. Опитай с нещо по-сложно.

Балард повтори процедурата, но с нова фраза; „Каква светлина прониква през прозореца ти, аз идвам да погреба Цезар, сега е

моментът за всички добри мъже.“

— Да, действително, едва ли някой ще произнесе подобна фраза случайно! — отбеляза Гънтьр. — Е. смятам, че това е всичко. Излизам да се поразсия. Имам нужда от почивка. Напиши ми чек.

— Колко?

— Да речем, две хиляди. Ще ти се обадя, ако имам нужда от повече.

— Няма ли да изпитаме възможностите на работа?

— Че кой ти пречи? Експериментирай колкото искаш. Всичко е както трябва.

— Добре, повикай телохранителите си.

Гънтьр се усмихна иронично и се запъти към вратата...

... Час по-късно едно въздушно такси кацна на площадката на един от ню-йоркските небостъргачи. От него излезе Гънтьр, придружен от двама массивни телохранители — Балард не искаше да рискува партньорът му да бъде отвлечен от конкурентите. Гънтьр плати сметката, а двамата му пазачи погледнаха едновременно часовниците си и натиснаха червените бутона за всяка от чантите, които носеха. По този начин, през предварително договорени интервали от време те съобщаваха, че всичко е наред. Един от информационните центрове на Балард в Ню Йорк получаваше сигналите и установяваше, че не е необходимо да се изпраща групата за спасяване.

Тримата влязоха в асансьора. Гънтьр каза: „Стаята с фонтана“ и в същия миг, когато вратата се затвори, в кабината нахлу приспиващ газ. Единият от детективите успя да натисне бутона за опасност, но когато колата на спасителната група спря пред входа на небостъргача, всичко беше съвсем спокойно. Самият Гънтьр не успя да разбере нищо преди да загуби съзнание.

... Той се събуди здраво пристегнат за метален стол. Стаята беше без прозорци, а в лицето му беше насочена мощна лампа. Той раздвижи с мъка тежките си клепачи, питайки се колко време е бил в

безсъзнание. С големи усилия успя да извърти ръката си, така че да види часовника.

В стаята влязоха двама души, но светлината в очите му пречеше да различи лицата им. Единият носеше лекарска престилка. Другият беше дребен, червенокос, и с озъбена физиономия.

— Привет, Фулкс — каза Гънтьр. — Ти ми спести махмурлука. Дребният се ухили.

— Да, най-сетне успяхме. Само бог знае колко дълго се мъчех да те измъкна от опеката на кучетата на Балард.

— Кой ден сме днес?

— Сряда. Ти беше в безсъзнание около двадесет часа.

Гънтьр се намръщи.

— Е, добре, казвай какво има!

— Ще започна щом искаш. Диамантите на Балард изкуствени ли са?

— Много ли ти се иска да знаеш?

— Предлагам ти всичко, което поискаш, за да напуснеш Балард.

— Не знам дали ще имам смелостта да приема — отвърна Гънтьр искрено. — Ти няма защо да ме оставяш жив, след като проговоря. Много по-логично ще бъде да ме убиеш.

— Тогава съжалявам, но ще трябва да опитаме със скополамин.

— Няма да стане, Фулкс. Имунизиран съм.

— Ще опитаме все пак. Лестър!

Човекът с бялата престилка се приближи и заби иглата на спринцовката дълбоко в ръката на Гънтьр. След малко сви рамене.

— Пълна имунизация. Скополаминът не действува, мистър Фулкс!

Гънтьр се усмихна.

— Е, и сега?

— Какво ще кажеш, ако опитаме с мъчения?

— Не мисля, че ще посмееш. Мъченията и убийството са големи престъпления.

Дребният закрачи из стаята.

— Знае ли Балард как да прави диаманти? Или ти единственият?

— Синята фея също може — каза Гънтьр. — Само че с магия!

— Така ли! — учуди се дребният. — Добре, засега ще оставим мъченията. Има друг начин. Ще имаш достатъчно време да си

помислиш и ще стоиш тук, докато проговориш. Ще ми бъде интересно да се видим пак след месец. Всичко хубаво! — подигравателно се изсмя Фулкс.

Гънтьр не отговори нищо и двамата излязоха. Мина час, втори...

„Лекарят“ влезе с поднос и внимателно нахрани затворника. След като излезе, Гънтьр отново погледна часовника си. На челото му се появи бръчка на загриженост.

Постепенно той ставаше все по-неспокоен.

Часовникът му показваше 9,15, когато пак донесоха ядене. Този път след като „лекарят“ излезе, Гънтьр извади вилицата, която беше успял да скрие в ръката си. Надяваше се, че отсъствието ѝ няма да бъде забелязано веднага. Трябваха му само няколко минути, тъй като той доста добре познаваше конструкцията на тези електромагнитни столове за затворници. Трябваше само да даде накъсо веригата...

Това не беше чак толкова трудно, независимо, че ръцете му бяха пристегнати за поставките. Той знаеше схемата. След малко Гънтьр тихо изруга, тъй като прескочилата искра беше опарила пръстите му. Но гринните, задържащи ръцете и краката му, веднага се разтвориха.

Той се изправи, поглеждайки отново часовника си. С гримаса на болка започна да търси в стаята това, което му трябваше — пулта за управление на панелите, прикриващи прозорците. Не след дълго той го откри и големите панели тихо се плъзнаха в стените. Пред очите му се появи панорамата на Ню Йорк, гледан от птичи поглед.

Гънтьр погледна към вратата с беспокойство, измъкна се през прозореца и се огледа. Височината наистина бе замайваща, но первазът му даваше възможност да се опита да избяга.

Гънтьр тръгна надясно, докато стигна до съседния прозорец.

Той беше затворен. Гънтьр погледна надолу, колебаейки се. Под него се виждаше перваза на долния етаж, но той не беше сигурен дали ще може да се улови за него. Затова продължи към следващия прозорец.

Отново затворен.

Следващият обаче, беше отворен. Гънтьр се вгледа в затъмнената стая. Успя да види огромна маса и светкащите лампички на телепулта. Въздъхвайки облекчено, той се вмъкна в помещението и отново

погледна часовника си. След това се отправи към визофона и набра номер. Когато на екрана се появи лицето на сивокос мъж, Гънтър само произнесе: „Съобщавам: Всичко е о кей“, след което прекъсна веригата. В подсъзнанието му се отбеляза тихо прещракване.

След това набра номера на Балард, но се обади секретарят на замъка.

— Къде е Балард?

— Не е тук, сър. Мога ли...

Изведнъж Гънтър побледня, спомнил си за прещракването, на което не обърна внимание. За да провери съмненията си, той експериментално прекъсна връзката и отново чу същия звук. Балард...

— По дяволите! — тихо изруга той, обърна се към прозореца, отново се измъкна навън и без да размисля увисна на перваза и разтвори ръцете си... само милиметрите му помогнаха да се вкопчи в долния перваз. Кожата на пръстите му се обели, докато той отчаяно се бореше за живота си. Накрая успя. Счупи стъклото отвори вратата на следващата стая, запали лампата и облекчено въздъхна при вида на визофона. Все пак, преди да се обади, направи внимателна проверка, за да избегне нова клопка. След това набра същия номер.

Никой не отговаряше.

— Аха — промърмори Гънтър, отново набирачки номера. Той изобщо не чу влизането на человека с бялата престилка, който го пристреля в главата.

... Човекът, който приличаше на Фулкс обърса грима от лицето си. Той погледна към „лекаря“, който влезе в стаята.

— Всичко наред ли е?

— Да. Да вървим!

— Проследиха ли обаждането на Гънтър?

— Това не е наша работа. Хайде...

... Сивокосият мъж, комуто Гънтър се беше обадил по телефона, здраво пристегнат за стола, изпъшка, усещайки иглата на спринцовката да влиза в ръката му. Балард почака около минута и с движение на

главата подкани двамата телохранители, стоящи зад него, да излязат, след което отново се обърна към мъжа в стола.

— Гънтър е трябвало да ти се обажда всеки ден. Ако не е успеел, това е трябвало да бъде знак да публикуваш съобщението, което ти е предал. Къде е то?

— Къде е Гънтър? — попита с натежал език мъжът. Думите му ставаха неразбираеми, тъй като скополаминът започваше да действува.

— Гънтър е мъртъв! Успяхме да го изльжем да ти се обади от специално подготвен визофон. Проследихме връзката. Къде е съобщението?...

... Малко по-късно Балард вече сваляше крака на масата, който се оказа кух и извади от него малка ролка с намотана на нея лента със запис, която беше внимателно запечатана.

— Знаеш ли какво има тук?

— Не! Не, не...

Балард се запъти към вратата.

— Убийте го! — каза той на очакващите го телохранители и изчака навън, докато чуе приглушения изстрел. След това въздъхна.

Сега вече беше неуязвим...

... Барни Фулкс погледна Дейнджърфийлд.

— Чух, че работът на Балард бил готов. Започвайте! Притиснете го! Принудете го да банкротира! И кажи на момчетата на Донър да се поинтересуват за робота.

Лицето на Дейнджърфийлд беше все така безизразно, когато той наведе глава в знак на съгласие...

... Това, което Гънтър беше нарекъл „термодинамичен патент на Кейн“, се оказа нещо съвсем различно или поне така се разбра от лентата със записа. Всъщност това беше „Торзионен процес на Макнамара, Патент № Р-735-V-22“. Балард запечата цифрите в главата си и реши да открие патента сам. Смяташе, че научната му подготовка е достатъчна, за да се справи сам с подробностите. Освен това инсталацията на Гънтър за диамантите беше на разположение е лабораторията на замъка.

Още в началото Балард се натъкна на досадна, макар и преодолима задръжка — оригиналният процес на Макнамара не беше приспособен за получаване на изкуствени диаманти; това беше метод за изменение електронната структура на веществото, което се постигаше чрез усукване при специални условия. Гънтър беше доразработил системата на Макнамара и я беше приложил към въглерода, за да получи диамантите.

Балард беше сигурен, че и той ще успее, но му трябваше време. Okaza се, че проучването му отне точно две седмици.

Тук се появи ново затруднение — процесът на производството продължаваше почти цял месец. Ако въглеродът се извадеше преди този срок, той си оставаше просто въглерод. Преди Гънтър просто поддържаше известен запас от диаманти, за случаите на спешна необходимост, но в момента такъв запас нямаше, тъй като всичко бе изразходвано за робота. Балард обаче нямаше основание за беспокойство. Месец по-късно или месец по-рано той щеше да получи диамантите...

Много преди това обаче Фулкс нанесе грижливо подгответия си удар. Той се нахвърли с всичка сила — пропаганда, слухове, задържани патенти — всички оръжия на икономическата война влязоха в действие срещу диамантения крал. Започнаха стачки във фабриките и мините на Балард. Една съвсем неочеквана война направи от неговите акции в Африка куп хартия без стойност. Появи се слух, че империята на Балард се руши.

В края на месеца Балард разбра, че ще трябва да използува всичките си диаманти, за да възстанови кредита си. А междувременно бандата на Донър се опита да открадне Argus. Те и не подозираха за възможностите на робота. Той им се изпълзваше от стая в стая, пътеш успя да включи и алармената инсталация, игнорирайки куршумите, докато накрая момчетата на Донър се оттеглиха безславно, тъй като полицията пристигна.

Балард беше твърде зает, за да се наслаждава на златната си играчка, но опита за кражбата му даде добра идея — досега и през ум не му бе минало да разваля робота, но диамантите можеха да бъдат подменени и по-късно. И освен това, нали ползата от касичката се вижда при нужда.

Той взе със себе си една брезентова чанта и се запъти към стаята на робота, заключвайки всички врати зад себе си. Аргус стоеше безшумно в тънка, с непроницаем поглед в диамантените си очи. Балард извади малко длето, тъжно поклати глава и произнесе с ясен и твърд глас: „Каква светлина прониква през прозореца ти...“

Той довърши оплетения цитат и направи няколко крачки към робота, но за негова изненада Аргус тихо се изпълзя.

Балард сви рамене нетърпеливо. Той повтори кодовата фраза по-високо. Колко ли децибела бяха необходими? Изглежда доста...

Но роботът сякаш нищо не беше чул. Следващия път Балард изкрештя фразата на границите на възможностите си.

Никакъв резултат! Освен това започна да действува и алармената система на робота — разнесе се оглушителният вой на сирената.

Балард забеляза, че от една цепнатина в ризницата на робота се подава бяло листче. Инстинктивно той протегна ръка, но роботът избяга.

Губейки контрол над себе си, Балард подгони робота из стаята, но през цялото време между тях двамата се поддържаха дистанцията, която Аргус разглеждаше като безопасна. В края на краишата неизтощимият Аргус спечели надбягването. Тежко дишайки, Балард отключи вратата и повика за помощ. Сирената мълкна.

Когато прислугата влезе, Балард заповяда всички да заобиколят робота. Кръгът от хора постепенно се свиваше и изведнъж Аргус, в невъзможност да отстъпва повече, избра най-логичното решение и просто премина през живата стена, разблъсквайки без усилие хората. Той продължи към вратата и мина през нея, оставяйки зад себе си натрошени махагонови дъски. Балард изгледа отдалечаващата се фигура без да каже нищо.

От сблъскването с вратата листчето беше паднало на пода. Той го вдигна и прочете:

„Скъпи Брус,

Аз нямам избор. Кодовата фраза, която ти заложи в робота, няма да действува, освен ако имам възможност да внасям ежедневно изменения в настройката ма робота. В противен случай кодовата фраза е съвсем друга и аз съм

единственият, който я знае. Представям си колко забавно ще прекараш, докато уловиш робота, ако ти хрумне да ме ликвидираш. Но няма как, честността е най-добрата политика.

С обич Джо Гънтьр“

Балард скъса бележката на дребни парченца. Том освободи прислугата и отиде при робота, който беше спрятан в съседната стая. След малко излезе от стаята и се обади по визофона на жена си, с която отдавна се беше развел и която сега живееше в Чикаго.

— Джеси?

— Здравей — каза Джеси. — Какво има?

— Предполагам, че си чула за златния ми робот?

— Разбира се. Но чувам за тебе и доста по-неприятни неща.

— Да. Зад всичко стои Фулкс — отговори мрачно Балард. — Ето какво — ако искаш издръжката ти да продължи, ще ми направиш една дребна услуга. Искам да регистрирам робота на твое име. Например да ти го продам за един доллар. Правя това, за да не го загубя, ако банкротирам и се наложи да изплащам.

— Толкова ли елошо положението?

— Лошо е! Но докато имам робота, съм в безопасност. Той може да осигури бъдещето на доста хора, Джеси. Но когато стане необходимо, ще ми продадеш робота обратно, и то също за доллар. Разбира се, този втори договор ще остане в тайна.

— Искаш да кажеш, че не ми вярваш, Брус?

— Не вярвам, когато става дума за натъпкан с диаманти робот.

— Тогава искам два долара. Трябва да имам изгода от тази операция. О кей! Съгласна съм. Изпрати ми каквото е необходимо, за да го подпиша.

Балард прекъсна връзката. Поне този въпрос беше уреден. Роботът идеше да бъде негов във всички случаи. Дори ако се наложеше да банкротира, преди да са готови другите диаманти, роботът отново щеше да го изправи на крака. Но преди това трябваше да го хване...

Балард сви устни. Той погледна още веднъж към робота, а след това повика секретаря си, на когото даде няколко бързи разпореждания.

Секретарят, млад и подвижен човек с вечно загрижено лице, започна да действува. Той, от своя страна, даде своите наредждания. В замъка започнаха да пристигат най-различни хора — техници, работници.

Балард проведе няколко разговора с техниците. Никой от тях не бе в състояние да предложи сигурен начин за обездвижване на робота. Но и никой не се съмняваше че това е възможно. Залавянето на робота не им изглеждаше трудно. Един техник предложи да използват огнепръскачки.

— Под златната плоча има огнеупорна касета — отговори Балард след известно колебание.

— Но ако го заградим в ъгъла и понагреем електронния му мозък, това решава нещата.

— Добре, опитайте! Мога да си позволя да загубя няколко диаманта, при положение, че взема останалите.

Застанал малко встрани, Балард видя как шест души, въоръжени с огнепръскачки, бързо заградиха робота в един от ъглите.

— Повече не приближавайте, защото ще го принудите да мине през вас! — предупреди ги той, използвайки натрупания горчив опит.

— Ясно, сър! Готови ли сте? Едно, две...

От отворите на огнепръскачките едновременно изригна пламък. За нищожно време, може би за части от секундата, той стигна до главата на робота, но Аргус се гмурна под огнените езици и избяга от ъгъла. С включена алармена сирена и леко приведен, той проби линията на огнепръскачките, проникна в съседната стая и спря.

— Опитайте пак — мрачно каза Балард, макар да бе убеден, че нищо няма да се получи.

Внезапно роботът се завъртя и насочи към вратата. Беше време за първата му обиколка на замъка. Тъй като маршрутът му бе предварително определен и той нито веднъж не се отклони от него, беше твърде лесно да му поставят капан. Всъщност, Балард не вярваше на огнепръскачките.

Заедно със секретаря си Джонсън, той следеше бавната разходка на робота през украсените стаи на замъка.

— Теглото му е достатъчно, за да действува механизма, след което ще пропадне в долната стая. Дали няма да се измъкне от нея?

— Това е невъзможно, сър! Стените на стаята са от подсилен метал. Той ще остане там. Но дали играта няма да продължи и долу?

— Само до момента — мрачно отбеляза Балард, — когато аз ще го залея с бързовтвърдяващ се цимент. След това ще пробием дупки в цимента и ще извадим диамантите.

Джонсън се усмихна неуверено. Той малко се страхуваше.

— Колко е широк капанът? — попита внезапно Балард.

— Десет фута.

— Добре. Извикай хората с огнепръскачките. Кажи им да се движат близо след Аргус. Ако той спре, ще трябва да го принудим да се движи.

Джонсън се поколеба.

— А няма ли просто да си пробие път през хората?

— Ще видим. Нека застанат от двете страни на капана, за да го насочват.

Секретарят изтича навън. Балард следващ робота от стая в стая. След малко Джонсън и трима от екипа се появиха отново. Останалите щяха да насочват робота.

Те се обърнаха към коридора. Той беше тесен и дълъг. Някъде по средата му се намираше отворът на капана, покрит отгоре със скъп килим. Тримата души очакваха робота с огнепръскачки в ръцете. Аргус приближаваше и само след секунда щеше да бъде на мястото.

— Хайде, момчета! — извика Балард импулсивно и тримата се подчиниха. От дулата на огнепръскачките отново изригна пламък.

Роботът рязко ускори движенията си. Балард си спомни, че той имаше очи и на тила си, но сега те едва ли щяха да му помогнат.

Златният крак стъпи върху килима. Роботът започва да премества корпуса си напред, но изведнъж замръзна, тъй като датчиците регистрираха липсата на достатъчна опора под предния крак. Клопката не можа да сработи, тъй като Аргус отдръпна крака си и остана неподвижен на ръба на килима. Балард даде нова команда и хората с огнепръскачките се затичаха към робота. Изведнъж той присви крака, наведе се напред и... скочи. Аргус контролираше движенията си с голяма точност, а и силата му бе предостатъчна за това тегло. Фигурата му блъсна в пространството над капана и се приземи зад другия край на килима с няколко инча запас. Сега той се движеше бързо, много бързо. Игнорирайки танцуващите върху тялото му пламъци, той

премина през тримата души, намиращи се пред него. Едва сега той забави своя ход и продължи невъзмутимо по маршрута си. Факта, че алармената сирена през цялото това време виеше, Балард осъзна в момента, когато тя замълкна.

За Аргус опасността вече беше отминалa. Тук-там по тялото му имаше капчици стопено злато. Това бе всичко.

Балард избухна:

— Сигурно е видял клопката!

— По-скоро я е почувствуval. — Джонсън едва се сдържаше. — Дявол да го вземе! Ако можехме да го задържим достатъчно дълго, за да излеем цимента върху него...

Това бе опитано един час по-късно. Специално подгответият метален таван на една от стаите се стовари върху робота. Самият таван приличаше повече на решето, тъй като Балард възнамеряваше да циментира през дупките му затиснатия робот.

Роботът беше отдолу... Но само беше!

Разликата във въздушното налягане го предупреди и той веднага взе решение какво да прави — хвърли се през стаята и избяга, оставяйки зад гърба си пълен разгром.

Балард отново изруга.

— Дори и с цимент не можем да го залеем. Оказа се, че има и датчик за налягането на въздуха. Но трябва да има някакъв начин! Джонсън, свържете ме бързо с „Пластмасови изделия“!

След няколко минути Балард говореше с представител на фирмата.

— Не ви разбирам добре, сър. Бързо засъхващо вещество...

— ... което да може да се изхвърли през дюзи и да се втвърдява в момента, когато попадне върху робота — продължи мисълта му Балард.

— Но ако засъхва толкова бързо, това ще става в момента, когато бъде изложено на въздуха. Хм, мисля, че имаме нещо подходящо — много силен циментоид, който се втвърдява половин минута, след като бъде изложен на въздуха.

— Това е добре! Кога ще стане възможно да го опитаме?

— Утрe сутринта...

... На следващата сутрин принудиха Аргус да се изкачи на една от стълбите в хола. Заобикаляше го кръг от тридесет души, всеки

снабден с хидромонитор, зареден с бързозасъхващия циментоид.

Балард и Джонсън наблюдаваха отдалече.

Джонсън се засмя доволно.

— Идеята е великолепна! Ако и сега нищо не стане, не знам...

— Стига! — отряза го Балард. Той се огледа още веднъж. Вратите бяха блокирани и около всяка стоеше група от снабдени с монитори хора. В центъра на стаята се намираше Аргус, който безстрастно изчакваше. Балард даде знак и от всичките тридесет точки около робота излетяха струи циментоид, които се срещнаха върху тялото му. В същия момент заработи алармената сирена и Аргус започна... да се върти.

Това беше всичко. Той просто се въртеше. Но... невероятно бързо!

Той се въртеше около надлъжната си ос със скорост, която не позволяваше окото да го проследи. Това бе един малък, ослепително блестящ свят в пространството — една малка планета със забележителна центробежна сила.

Ситуацията напомняше капка вода, попаднала върху нажежен тиган. Потоците циментоид попадаха върху тялото на Аргус и моментално се разпръскваха встриди под действието на центробежната сила. Самият Балард бе ударен от едно вече достатъчно втвърдено парче. А Аргус продължаваше да се върти. Този път той дори не се опита да избяга. Сирената му виеше оглушително, а хората около него, вече полуопокрити от лепкавото вещество, продължаваха да го поливат.

За нещастие циментоидът попадаше и върху тях. Само след няколко секунди картината наподобяваше сцена с хвърляне на торти от комедиите на Мак Сенет.

Балард отдалека нови разпореждания. В грохота на работещите монитори гласът му не се чува. Но хората не бяха в състояние да продължават непосилната задача дълго — много скоро те, а не Аргус, не бяха в състояние да се движат. Изведенъж сирената спря. Аргус постепенно забави своето въртене — той престана да бъде цел. Спокойно напусна стаята и никой не се опита да го спре.

Един от техниците беше почти задушен преди да отстранят втвърдената маса от устата и носа му. Освен този дребен инцидент други поражения нямаше, разбира се, ако не говорим за настроението на Балард...

... Следващият експеримент бе предложен от Джонсън. Според него, подвижният пясък бе в състояние да обездвижи всекиго. Тъй като в замъка бе невъзможно да се докара подвижен пясък, решено бе да се използува негов заместител — гъста, катраноподобна маса, която запълваше импровизиран резервоар, широк около двадесет и пет фута. Оставаше само да примамят Аргус в него.

— В края на краищата силата му е ограничена, нали? — попита Джонсън. — Той не би могъл да се противопостави на танк! Ще използваме някой от по-широките коридори, ще инсталираме резервоара там и ще отрежем пътя за отстъпление на Аргус.

Бяха взети необходимите мерки и край един от коридорите бе маскиран мощнен булдозер, чиито габарити не даваха възможност на Аргус да мине покрай него. Машината бе готова да блокира коридора незабавно.

Този път номерът щеше да успее, ако не беше налице ново обстоятелство: вискозитетът на изкуствения пясък бе изчислен много внимателно — от една страна, той трябваше да бъде достатъчно нисък, за да потъне робота, а, от друга страна, достатъчно висок, за да бъде той безпомощен. Ето защо, веществото имаше повърхностно напрежение, разбира се, съвсем малко, така че да не издържи теглото на робота.

Без особени затруднения Аргус бе насочен в коридора, след което бе блокиран от булдозера. Машината бавно и без усилия принуда робота да се движи напред. Аргус изглеждаше невъзмутим. Когато стигна до резервоара, той се наведе и провери с една от златните си ръце какво имаше пред него.

След това, той се изпъна като стартиращ плувец, вдигна високо глава и се хвърли с всичка сила напред.

Сега теглото му бе разпределено върху много по-голяма площ. Тя не бе достатъчна, за да го задържи отгоре, но забавяше потъването му — той просто нямаше време да потъне. Мощният начален импулс му позволи да пресече част от пространството, след това той направи едно-две мощнни загребвания с ръце и в момента, когато вече започваше да потъва, ръцете му бяха в състояние да се заловят за отсрещния ръб на резервоара. В тази част на коридора имаше друга

врата, на прага на която Балард и Джонсън наблюдаваха изумени. Те едва успяха да отскочат встрани.

Аргус се отърси от лепкавото вещество, без да се съобразява с ценните гоблени наоколо. Сега той не изглеждаше така импозантно, но беше съвсем ясно, че премеждието с нищо не бе повлияло върху забележителните му способности.

— Е? — попита Джонсън неуверено.

— Какво „е“? Изчистете тази мърсотия от Аргус. Това е моята витрина! — но Балард изглеждаше окончателно разколебан.

И все пак неговите най-големи неприятности започваха и свършваха с визофона. Неговите врагове го бяха заобиколили отвсякъде. Ако можеше да дочека до края на месеца, когато новите диаманти щяха да бъдат готови... Но всичко около него се рушеше. А дяволският робот държеше в себе си ключа за всичко.

Дълго подтисканият комплекс за малоценност го измъчваше жестоко. Златният рицар бе съвсем наблизо — висок, красив, силен. В неговото мълчание имаше достойнство. „Но това е машина, казваше си Балард, това е просто машина, при това направена от човек“. А той беше сигурен, че е по-добър от машината. Но беше ли?...

Ако Балард можеше да унищожи робота пред него, той вероятно щеше да го направи. Тази дяволска машина нямаше право да го игнорира! Тя рушеше живота му, могъществото му, неговата империя — и правеше всичко това абсолютно несъзнателно! Омразата и злобата Балард винаги би могъл да понесе, но за Аргус той просто не съществуваше...

... Събитията започнаха да се развиват катастрофално бързо. Най-важното бе отчуждаването на замъка — резултат от лавинообразния икономически разгром. Сега Балард трябваше да се махне. Преди да напусне, той се реши да отвори камерите за диамантите — една седмица преди края на процеса, но пред очите му имаше само най-обикновен въглерод. Все пак, Балард не можеше да чака още една седмица, тъй като тогава замъкът и всичко в него нямаше да бъдат негова собственост.

Освен робота. Той все още беше негов — или по-точно на жена му. Документите, които той и Джеси бяха подписали, бяха абсолютно

редовни. Нещо повече — Балард успя да си извоюва правото да влезе в замъка и да си вземе робота във всяко удобно за него време. Разбира се, ако намереше начин да го спре.

Може би някога той щеше да намери такъв начин. Може би...

... Един ден Фулкс изненадващо покани Балард на разговор или по-точно на обяд. Известно време той говори за най-общи неща, но после очите му блеснаха иронично. Накрая той попита:

— Какво става с твоя робот, Брус?

— Всичко е наред — отвърна Балард с привидно безразличие. — Защо?

— Замъкът вече не е твой, кали?

— Да, но мога да си прибера робота, когато поискам! Знаеш, че решението на съда е в моя полза, предвид особените обстоятелства.

— Искаш да ме убедиш, че можеш да го хванеш! Не вярвам! Гънтър беше умен, много умен мъж и сигурно се е погрижил роботът да бъде неуязвим. Обзагам се, че дори и с пръст няма да можеш да го докоснеш. Разбира се, ако не знаеш кодовата фраза.

— Аз... — Балард се запъна. — Откъде знаеш, че има такава?

— Кодова фраза ли? Гънтър ми телефонира преди... преди да му се случи онова нещастие. Той подозираше, че искаш да го убиеш. Не знам подробностите, но една нощ той ми се обади. Това, моето ми каза, беше, че кодовата фраза е... но нека не бързаме! Гънтър бе дяволски предвидлив!

— Знаеш ли фразата? — опитващ се Балард да изглежда спокоен.

Фулкс поклати отрицателно глава.

— Не!

— Тогава какво искаш да кажеш?

— Гънтър ми поръча да ти предам, че кодовата фраза е това, което си намерил на лентата със записа — името и номера на патента за производство на изкуствените диаманти!

Балард разглеждаше ноктите си. Лентата... Тайната, която той откри с цената на живота ма Гънтър. Само той знаеше тази тайна — „Торзионен процес на Макнамара, патент № Р-735-V-22“. И Гънтър е настроил робота на тази фраза преди да умре.

— Ясно ли е? — попита Фулкс.

— Да. — Балард се надигна, мачкайки несъзнателно салфетката.

— Е, това е от мене. Но има и още нещо, Брус. Ако диамантите се обезценят, това ще бъде изключително изгодно за мене. Аз продадох всичките си диамантени акции, но большинството от конкурентите ми запазиха своите интереси в африканските мини. Останалото ти е ясно!

— Е, и какво?

— Ще ми кажеш ли номера на патента?

— Никога!

— Така и предполагах — престорено въздъхна Фулкс. — Е... хайде!

... Няколко часа по-късно, наел камион и дузина въоръжени детективи, Балард спря пред замъка. Офицерът на вратата му кимна приветливо.

— Искате ли да влезете, сър?

— Да! Имам разрешение...

— Знам това, сър! Заповядайте... За робота ли идвate?

Балард не отговори. Замъкът изглеждаше променен — килимите бяха махнато, картините — свалени, мебелите — изнесени. Той не беше негов...

Балард погледна часовника си: два и пет. Аргус вече е започнал обиколката и сега сигурно се намираше в голямата приемна.

Балард тръгна натам. Видя фигурата на златния робот, който току-що излизаше, придружен на възможно най-малко разстояние от двама души. Това бяха двама полицаи. Брус се запъти към тях.

— Казвам се Брус Балард.

— Да, сър.

— Но... по дяволите! Дейндърфийдд ти ли си?

— Тук съм в ролята на упълномощен представител — обясни Дейндърфийлд с безизразното си лице. — Властите смятат, че вашият робот е твърде ценен и следва да се охранява. Това е и нашата задача.

Балард не намери какво да каже, но след това обясни:

— Добре, задачата ви е изпълнена. Вземам си робота.

— Отлично, сър!

— Искана да кажа, че можете да си ходите.

— Съжалявам, сър, заповядано ми е да не оставям робота без охрана нито за миг!

— Това е нареддане на Фулкс! — извика Балард, без да може да се контролира.

— Не ви разбирам, сър!

Балард погледна другия полицай.

— И вие ли сте човек на Фулкс?

— Свободен сте да си вземете робота, когато поискате — обясни Дейнджърфийлд, игнорирайки въпроса му, — но докато той е в замъка дължни сме да не сваляме поглед от него.

Докато говореха, те вървяха след Аргус. Сега той вече се намираше в другата приемна. Балард изтича и застана пред него. Прикривайки устните си с ръка, той прошепна: „Торзионен процес на Макнамара, патент № Р-735-В-22“, но роботът не спираше.

Дейнджърфийлд усъдливо се намеси:

— Струва ми се, че е необходимо по-високо, сър.

Той държеше в ръцете си бележник и писалка. Балард го изгледа за миг с безумен поглед, а после отново изтича пред Аргус и се опита да прошепне фразата още веднъж. Изглежда се беше приближил много, защото роботът се отклони.

Той не можеше да се доближи достатъчно, за да прошепне фразата с успех, а не можеше и да я каже високо, защото след няколко минути тя щеше да бъде в ръцете на Фулкс, който естествено ще публикува процеса и диамантеният пазар щеше да престане да съществува.

Триото се придвижваше напред, оставяйки Балард на място. Имаше ли никакъв изход? Можеше ли да се залови роботът? Той чувствуваше че това е невъзможно. Ако беше богат може би щеше да измисли още нещо. Но замъкът вече не беше негов, а и време нямаше достатъчно.

Дори и сега той би могъл да се възстанови. Но след месец, едва ли.

Нишките на империята вече се изпълзваха от ръцете му. Той отчаяно търсеше изход. Да предположим, че се опиташе да произведе повече диаманти. Но той вече не беше Брус Балард — кралят на диамантите! Той вече не притежаваше неуязвимостта на много

богатите. Фулкс щеше да проследи всяко негово движение и щеше да му отнеме възможността за каквато и да е активност. Нямаше никаква възможност и да се скрие, така че отсега нататък той щеше да бъде отворена книга за Фулкс. А ако се опиташе да произведе нови диаманти, хората на Фулкс щяха да откраднат без затруднение метода. Не, тези варианти не му даваха никакви възможности!

Да се изпълзне! Това беше така лесно за робота. Балард беше загубил неуязвимостта си, но роботът не беше. Той беше загубил богатството си, но роботът не беше. Неговият разум не можеше да му помогне в тази най-голяма криза на живота му. За миг той се попита как би постъпил Аргус на негово място — Аргус, чийто безпогрешен метален мозък бе толкова над мозъка, който го бе породил.

Но Аргус никога нямаше да изпадне в подобна ситуация — Аргус се грижеше само за скритото в него богатство. Дори и в този момент той вървеше по своя път през замъка безгрижен и безразличен.

... Балард излезе от вцепенението, в което беше изпаднал, пое тежко въздух и слезе в склада, откъдето взе един тежък ковашки чук. И след това тръгна да търси Аргус...

Намери го в трапезарията, движейки се бавно в блясъка на провикващата през прозорците светлина, която, пречупена през диамантите по тялото му, хвърляше по стените разноцветни отблъсъци. Балард беше изпотен, но не от умора. Той застана пред Аргус и каза:

— Спри веднага, да те вземат...

Аргус се отклони с цел да го заобиколи.

И тогава Балард с ясен и отчетлив глас произнесе: „Торзионен процес на Макнамара, патент № Р-735-V-22“. Писалката на Дейнджърфийлд бързо зашари из бележника.

Роботът спря. Това беше като внезапно спиране на лавина по средата на пътя й в планината. В неочаквано настъпилата неестествена тишина Балард чу гласа на другия полицай:

— Записа ли го?

— Да! — каза Дейнджърфийлд. — Да вървим!

Те излязоха.

Балард вдигна чука. Аргус се извисяваше над него сериозен и сляп.

Първият удар предизвика дъжд от диаманти и искри, а в гърдите на робота се образува вдълбнатина. С величествено достойнство Аргус

бавно падна по гръб. Ударът от неговото падане глухо отекна в празната стая.

Балард вдигна чука и отново го стовари, но той не можеше да проникне зад масивната златна плоча, нито пък да счупи касетата. Неговите яростни удари само откъртваха диаманти от обшивката и изораваха дълбоки бразди в златната ризница.

— Ти... проклета машино! — крещеше Балард, размахвайки чука в сляпата и безсилна ярост на безсмисленото разрушение.

— Ах, ти!... Проклета... машино! — задъхваше се той.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой 1/1979 г.

Преводът е със съкращения; съавторът Кетрин Мур не е указан в книжното издание.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.